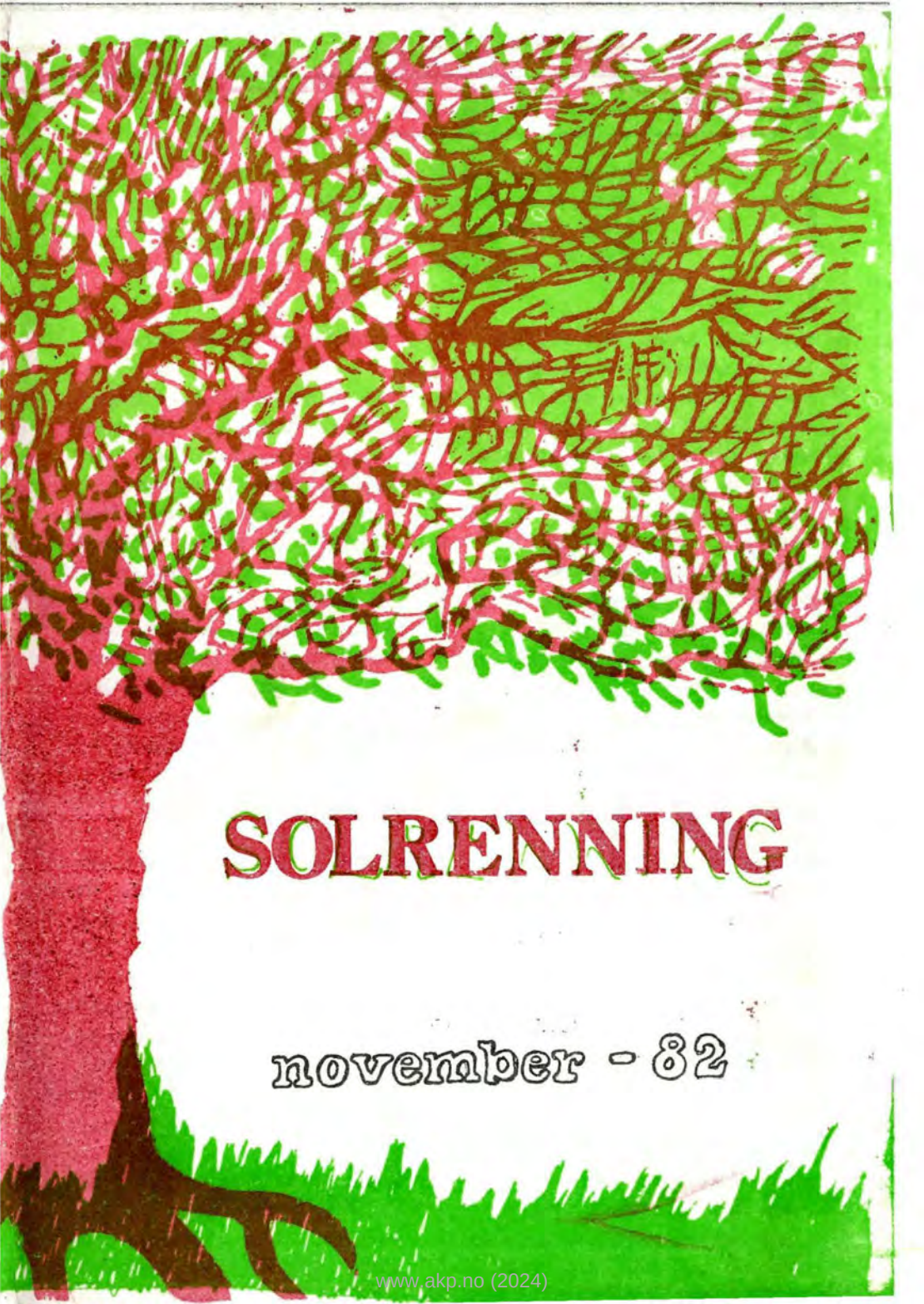

SOLRENNING

november - 82

LEDER : KRISA I KAPITALISMEN:

Rasering av industriprole-
tariatet og politisk reaksjon,
eller innledning til revolu-
sjonær situasjon??

Norge har lenge gått fri fra kapitalismens internasjonale krise, slik vi har sett den utvikle seg ellers i Europa. Norge har på mange måter stått fram som det mest stabile og rolige kapitalismen til nå har fått til. Det skjer nå drastiske endringer i dette bildet. Norge trekkes nå med i krisa for alvor og ledighetstallene er raskt stigende.

Tradisjonelle industrier (teko, papir, hermetikk o.l.) har over tid gjennomgått en planmessig sanering. Det nye som skjer nå, er at plan slår over i akutte nedleggelser og krise rammer i større og større grad sjølve basis i industrien: tungindustrien: verkstedene, stålverk, støperier, gruver og kraftkrevende industri. Det pustrommet Norge fikk fordi det var nødvendig med svære investeringer over et par-tre år til oppbygging av Nordsjø-aktivitet, med dertil følgende ringvirkninger i industri og tjenester, er forbi. Det finnes ingen spesielle grunner for at krise skal ramme Norge

mildere enn Europa forøvrig.

Det vi opplever er en overproduksjonskrise i den internasjonale varehandelen, der marked etter marked raser sammen. Konkurransen mellom monopoler og stater skjerpes. Proteksjonisme og devalueringer er tegn på dette, likeså presset mot kjøpekrafta under henvisning til "bedret konkurranse-evne". Tegn på hvor desperat situasjonen er, er innstilling av gjeldsbetaling, slik som Polens gjeld til Vesten.

Alment sett kan vi si at den norske monopolkapitalens "plan" for å møte denne krise, er å følge resten av Europa m.h.t. rasering av konkurranse-udyktig industri (som beskrevet over) og bruke inntektene fra olja til kapitaleksport for å bygge seg opp noen hakk blant imperialistene.

Dette er en grov beskrivelse av krise. Det meste står faktisk å lese i avisene for tida. For oss som kommunist-

partistilles det nå svære oppgaver. Vi ligger etter både i å stille klare kamp-paroler, og i forstå eventuelle begrensninger som ligger i den. Om de kampene som nå spontant reiser seg fra arbeiderklassen, skal føres som valgkamp mot "de blå" eller som klassekamp, er blant annet, opp til oss.

Gjennom disse kampene vil massene velge ledelse.

Å bli en politisk ledelse er en svær og krevende oppgave, som forutsetter at vi gjør endel saker, hvor hele partiet må trekkes med.

For det første kreves det at vi forstår innholdet i krisa konkret. Dette krever god innsikt i politisk økonomi (Kapitalen-studier trengs).

Videre må en rekke saker undersøkes: som f.eks. kapitaleksporten i verden (utvikling) - Norges kapital-eksport i dette bildet. Slik kan vi få kjennskap til motsigelser mellom imperialistene, og hvilke "planer" de norske imperialistene har for å redde seg sjøl velberget igjennom.

Videre: -Hvilke konsekvenser får rasering av tungindustrien

for saker som:

1. Arbeidskraftas verdi: skapes det nå et objektivt grunnlag for å rigge ned "velferdsstaten? Presse arbeidskraftas verdi nedover gjennom angrep på utdanning, helse-sosial og lønn.

2. Endringer i klassene:

Hvilke konsekvenser får det at de best organiserte delene av arbeiderklassen, industriproletariatet brytes opp?

På den annen side: hvilke konsekvenser får det at den økonomiske makta konsentreres sterkere hos internasjonale monopoler.

Slike spørsmål må vi diskutere i forbindelse med de kampene vi må komme opp i. Partilag både i industrien, helse-sosial, utdanning o.s.v. vil ha umiddelbar nytte av det.

På et slikt grunnlag vil vi kunne utvikle konkrete kamp-paroler, der det er mulig å slå igjennom trass i krise. Videre må diskusjonen om strategi for revolusjon reises. Gjennom studier og kamp må vi finne ut hvordan klassene står oppstilt, hvordan politiske bevegelser stiller seg. Er det mulig at det på grunnlag av den

krisa vi nå er vitne til, vil være mulig å bygge opp styrke bak krav som er revolusjonære i sitt innhold? Eller: Er det objektivt uunngåelig at arbeiderklassen blir overhøvet og resultatet vil bli politisk reaksjon.

Uten å trekke noen konklusjoner, vil jeg til slutt trekke fram sen strategien som ligger i de kravene som er stilt i forbindelse men Nord-sjøutbygging og verksteds-

industrien (inkl. støperi, stålverk o.l.) og kravene som meisles ut for kampen i Televerket. Her stilles den akutte kampen om arbeidsplassene i tilknytning til en kamp for nasjonal kontroll av Nord-sjøutbygging og teledata. Er dette reformisme eller er slik nasjonal kamp også i land i den 2. verden mot imperialismen, revolusjonær i sitt innhold.

Kvinneutvalgets planer :

I forrige nummer av Solrenning i artikkelen om planer for høsten -82 sto det kun henvist til et plandokument fra kvinneutvalget under "andre punkter".

Vi har mottatt kritikk for dette fra kvinneutvalget som er svært misfornøyd med å bli avspist på denne måten. For å prøve å rette opp dette, trykker vi nedenfor de punktene som kvinneutvalget har sendt oss som sine planer for høsten -82.

DSau

A) utvikle partiets forståelse for kvinnekamp og kvinnepolitikk:
- Få kvinneperspektivet inn i Arbeidsprogrammet og inn i faglig arbeid.

B) Konsolidere partiet rundt Kvinnefronten og utvikle politikken i forbindelse med KFs landsmøte.

- Egen kvinnekonferanse om dette i november.

C) Utvikle KF som organisasjon og utvikle innrettinga på arbeiderklassen.

1) Styrke KF og opprette nye grupper.

2) Opprette Kvinnefrontens faglige kvinneforum.

Rød Valgallianse

DS-vedtak :

På RVs landsstyremøte 9. - 10. oktober la Thorstein H [REDACTED], på vegne av flere uavhengige sosialister i Hordaland, fram krav om at grunnleggende retningslinjer for RV skal endres. Kravet er rettet til AKP(m-l), og det blir understreket at endringene er vilkår for at de skal fortsette i RV.

Distriktstyret i Hordaland AKP(m-l) tar avstand fra dette utspillet, som innebærer at RV skal distansere seg fra viktige saker i AKP(m-l)s prinsipp-program (1), og at RV skal bli en helt ny organisasjon basert på individuelt medlemskap der AKP(m-l) bare beholder retten til navnet (2).

1) T. H. [REDACTED] m/ flere krever at det blir trukket en grenselinje mellom AKP(m-l)s prinsipp-program og RV. Konkret blir det vist til "AKPs makterobringsteori og forestillinger om proletariatet sitt diktatur". RV

skal også distansere seg fra "stalinismen".

Til tross for uenighet om en del viktige spørsmål har det vært mulig for AKP(m-l) og uavhengige sosialister å samle seg om et felles minimum, som er klart begrenset i forhold til partiets program. RV tar f.eks. ikke stilling til hvordan revolusjonen skal gjennomføres, til proletariatets diktatur, til partiets rolle under sosialismen.

Samtidig er det slått fast at i tillegg til å kjempe for reformer og mot utbytting av arbeidsfolk under kapitalismen, må det være en helt sentral sak å argumentere for en sosialistisk revolusjon. Spesielt i dag da den internasjonale kapitalistiske krisen skjerpes, er det særlig viktig å argumentere for at den eneste farbare veien er å erstatte kapitalismen med sosialisme gjennom en sosi-

alistisk revolusjon.

Vi er derfor glad for at T. H. [REDACTED] i sin protokollmerknad om RVs prinsippprogram mener at sosialisme og revolusjon fortsatt kan stå som RVs programposter.

2) Krav om ny organisasjon.

T. H. [REDACTED] og andre uavhengige sosialister i Hordaland stiller krav som innebærer en ny organisasjon der RV skal være en parlamentarisk front basert på individuelt medlemskap, der AKP(m-l)

bare beholder retten til navnet.

Det er ulike syn både i partiet og blant uavhengige om hvordan RV skal organiseres. Vi mener RVs landsstremøte i mars la opp til en forsvarlig behandling av disse spørsmål. Dette betyr at rammeavtalen bare i mindre grad justeres på RVs landsmøte våren -83. En større omlegging av organisasjonsformen må behandles i tilknytning til partiets landsmøte.

#

ORGANISERINGA AV RV,
OPPFØLGING.

Vedtak fra DS

Fylkesledelsen i RV må snarest gå igjennom hvor det finnes godkjente RV-grupper (etter RV's vedtekter §5), og avklare med disse gruppene om de består av bare aktive medlemmer eller også godkjenner passive medlemmer. (jfr. RV's vedtekter §6).

Der hvor gruppene ikke har avklart dette enda, går partiet inn for at fruppene bare skal bestå av aktive medlemmer.

Dette er nødvendig for å rydde opp i det virvaret som finnes m.h.t. hvem er medlemmer/hvem er ikke medlemmer i RV, jfr. vedtektenes §3:

"Alle vedtak i RV's orgener fattes med simpelt flertall der hvor ikke annet er bestemt."

#

UTTALELSE FRA UNIVERSITETSLAG:

VEDTAK OM PARTIETS HOLDNING OG BEHANDLING AV SPØRSMÅLET OM RV-ORGANISASJONEN - RAMMEAVTALEN

I en melding fra SKAU i august TF/82 står det at partiet går i mot endringer i rammeavtalen nå fordi vi ikke har tid til å diskutere dette spørsmålet inngående. Samtidig refereres det til debatten som går og som vil følges opp i oktober-TF. Alf L. [REDACTED] har reist diskusjonen i KK. Etter hva vi veit er f.eks. Torstein [REDACTED] opptatt av de samme sakene. Både forslaget om å omforme RV til en breiere allianse og forslag om mer begrensede endringer i rammeavtalen har vært reist.

Vi har ikke diskutert realitetsinnholdet i spørsmålet (hva slags RV vi/klassekampen er tjent med i dag. Men vi vil sterkt advare mot ei linje for å utsette diskusjon og avklaring når vi veit at motsigelsene ligger der og sannsynligvis vil bli stilt svært skarpt - og for så vidt blitt gjort allerede (L. [REDACTED]). Dette vil ikke tjene partiets stilling i RV og heller ikke det parlamentariske arbeidet som helhet. De uav-

hengige har styrka seg de siste åra, ikke minst når det gjelder "ledelsesfigurer", ønsket om en mer sjølstendig stilling har vokst. Dette er en realitet. RV-folk rundt Sosialistisk Forum og H. [REDACTED] her i Bergen her i Bergen er et faktum. Hva med den relativt store kontingenten faglige tillitsmenn o.l. rundt "Faglig Forum" i Oslo? I steden for å stå strikt på å ikke ville realitets- behandle rammeavtalen til våren, mener vi at partiet ville være bedre tjent med å aktivt fremme en løsning. Dette har noe med holdninger til nære sympatisører og allierte å gjøre.

I stedefor bare å ta hensyn til våre planer og behov, må vi være våken overfor de interesser og krav våre allierte stiller. Vi bør gå i spissen for diskusjonen og for å få en løsning. Dette styrker oss taktisk i diskusjonen med dem, det styrker deres respekt for partiet og fremmer muligheten for et slagkraftig enhetsarbeid i det parlamentariske arbeidet.

KLASSEKAMPEN '85

Julemesse

4/12

Julemessen nærmer seg! Dette årvisse tiltaket har blitt et bra bidrag til Klassekampens økonomi. I tillegg til denne politiske betydningen, har julemessen flere positive "bisider". På messen kan folk sette seg ned med en kopp kaffe og prate med gamle kjente som de ser altfor sjelden. Den gir også muligheter for å gjøre unna en god del julegaver.

Også i år satser vi på samarbeid med Panda og et opplegg for salg av de siste nyhetene fra Oktober.

Men hovedsaken er Klassekampens økonomi. I skrivende stund er ikke Statsbudsjettet for 1985 kjent, men en trenger ikke være synsk for å slå fast at neste år blir et svært vanskelig år for de små avisene. Det skal mer til enn julemesser for å løse de problemene, men en ekstrainntekt er bra å ta med seg inn i det nye året.

Julemessens økonomiske resultat hviler utelukkende på en

forutsetning: De gaver som alle venner av avisen gir til messen. En svært viktig del av inntektene tidligere år har kommet fra salg av kunstgjenstander gitt av profesjonelle kunstnere. Den hansen synes vi alle "amåterkunstnere" i og omkring ml-bevegelsen skulle ta opp. Alle dere som strikker, snekrer, hekler eller dreier: Hva med et produkt til julemessen?

Ellers er vi interessert i alt mulig - "lopper", bøker, plater, pene klær.

Praktisk: Alle som har bidrag gir melding om dette til avdelingsstyret som bringer det videre. Husk å oppgi adresse hvis det er noe som må hentes. Ellers vil det bli offentliggjort en adresse hvor ting kan leveres så snart alt er klart.

Julemessen blir kl. 10 - 15 i GIMLE lørdag 4.12. En sterk oppfordring til avdelingsstyrene tilslutt: Ta denne saken opp på førstkommande møte!

KK-utvalget.

debatt debatt debatt debatt

HALLVARD S [REDACTED] - TESER OM DEMOKRATI OG SOSIALISME

1. Den kommunistiske tradisjonen har vist seg å være en blindgate. Dette gjelder både "kominterntradisjonen" og den maoistiske varianten.
2. Uten demokrati kan det ikke eksistere noen sosialisme. Med demokrati må en forstå retten til å danne politiske partier og frie fagforeninger. Med demokrati må en videre forstå retten til å forkaste det sosialistiske systemet.
3. Med et slikt demokrati er det naturligvis en fare for at sosialismen kan gå tapt. Uten et slikt demokrati er det helt sikkert at sosialismen vil gå tapt.
4. Marx tok feil da han antok at kapitalismen var den siste formen for klasseantagonisme. Erfaringene fra Sovjet og andre "sosialistiske" land viser at det har vokst fram en ny type klassesamfunn, der de herskende klassen tilegner seg merproduktet av den kollektive eiendommen ved hjelp av statsapparatet. Dette samfunnet er hverken kapitalistisk eller sosialistisk. Det mest karakteristiske trekket ved denne nye samfunnsformen er det dominerende statsapparatet.
5. Utviklingen av et slikt samfunn er også tenkelig i vesten.
6. Det lar seg ikke gjøre å tidfeste "kontrarevolusjonen" i Sovjet. Det nye klassesamfunnet ble utformet gjennom en kontinuerlig prosess i løpet av de 20 første årene etter oktoberrevolusjonen. Etter 1939 har det ikke skjedd noen vesentlige endringer i den sovjetiske samfunnsstrukturen.

7. Det eksisterer ikke og har ennå aldri eksistert noen sosialistiske samfunn.
8. Konflikten mellom Sovjet og Kina var i hovedsak en konflikt mellom nasjoner. Den sovjetiske imperialismen forsøkte å dominere Kina. Kineserne frigjorde seg. "Den store polemikken" må betraktes som en overbygning over denne konflikten.
9. "Den moderne revisjonismen" er en fiksjon. Det typiske for sovjet-ideologien er ikke revisjonisme men en steril dogmatisme. Ingen steder jakter en så nidkjært på revisjonister som i Kreml. Krustsjovismen var en historisk parentes. Det går en klar linje fra Stalin til Bresjnev.
10. Det mest grunnleggende trekket ved de kommunistiske partiene har vært og er deres tilknytning til utenlandske modeller. Det er denne tilknytninga som i praksis har plassert de ulike partiene som "revolusjonære" eller "revisjonistiske". Typisk for alle kommunistiske partier er en sterk dogmatisme i forhold til "sin" modell.
11. Det finnes ingen eksempler på at "fredelig overgang" har ført til sosialisme. Det finnes heller ingen eksempler på at "væpna revolusjon" har ført til sosialisme.
12. Det finnes ikke noe grunnlag for å hevde at den demokratiske sentralismen er proletarietets organisasjonsform. Tvert imot har den vist seg som et egnet redskap til å undertrykke proletarietet.
13. De historiske erfaringene er entydige. Alle partier som har bygd på den demokratiske sentralismen har degenerert. De forsøkene som har vært gjort på å organisere samfunnet etter den demokratiske sentralismens prinsipper har raskt ført til at det er blitt dannet nye privilegerte sjikt og en ny herskende klasse.

14. Den kinesiske "masselinje" må betraktes som et forsøk på å bøte på de mest åpenbare svakhetene ved en demokratisk sentralismen. "Masselinja" inneholder en sterk appell om å ta hensyn til flertallets oppfatninger og interesser. Med sosialisme kan vi imidlertid ikke forstå annet enn at flertallet faktisk bestemmer.
15. Påstanden om at det er praktiseringen av den demokratiske sentralismen det er noe i veien med, mens prinsippene fremdeles er gyldige, holder ikke. Rosa Luxemburg kunne i 1904 forutsi degenereringa av bolsjevikpartiet i sin kritikk av Lenins organisasjonsteori.
16. Det er ingen "historisk lov" at sosialismen en gang vil avløse kapitalismen. Etter kapitalismen kan det meget vel komme en ny type classesamfunn. Det som derimot er klart, er at kapitalismen gjennom sosialiseringen av arbeidet og økingen i arbeidsproduktiviteten har skapt muligheten for sosialisme. Denne muligheten eksisterer bare i den utstrekning et flertall av folket virkelig ønsker den.
17. Forestillingen om sosialismen som en "historisk lov" har gjort stor skade. Den har i stor grad ført til at diskusjonen om sosialismens muligheter og alternativer er blitt skjøvet ut i framtiden, mens interessene er blitt konsentrert om kampen om makten. I den utstrekning det har vært drevet propaganda for sosialismen har dette skjedd i form av en helt urealistisk skjønmmaling av "den reelt eksisterende sosialismen" dvs. de utenlandske modellene.
18. Forestillingen om sosialismen som en "historisk lov" har også blitt brukt til å legitimere at et mindretall som behersker vitenskapen om historiens lover, dvs. partiet, har regjert på vegne av de "tilbakeliggende massene". På denne måte har den tjent som unnskyldning for overgrep som har skjedd i sosialismens navn.

19. Med sosialisme må vi forstå folkenes rett til selvbestemmelse. Et sosialistisk samfunn må være en frivillig sammenslutning av frie og selvstendige mennesker. Et sosialistisk samfunn må ha en økonomisk basis, men det må også ha en politisk struktur som sikrer at flertallet faktisk bestemmer. Dette krever nye, demokratiske organisasjonsformer. Utviklingen av slike organisasjonsformer må påbegynnes under kapitalismen. (En kan jo f.eks. begynne med de revolusjonære partiene!)
20. Marx definerte sosialismen som "et forbund av frie mennesker som arbeider med felles produksjonsmidler og bevisst bruker sine mange individuelle arbeidskrefter som en samfunnsmessig arbeidskraft" og også som "en sammenslutning der hver enkelts frie utvikling er forutsetningen for alles frie utvikling". Dette er en utopi. Det er denne utopien vi må gjenreise.

20.05.82

**Proletariatets
diktatur er et
ubehagelig
begrep**

debatt debatt debatt debat

HISTORISK MATERIALISME ELLER IDEALISTISK UTOPISK SOSIALISME ?

En kommentar til Hallvard [REDACTED]
[REDACTED] 20 teser om sosialisme
og demokrati.

1. Innledning

Hallvard S [REDACTED] (HS) 20 teser ble lagt fram på det første av 2 diskusjonsmøter som Sosialistisk Forum (SF) har holdt om Komintern-tradisjonen. For å sette tesene i litt perspektiv, må det sies at ledende medlemmer av SF, som Torstein H [REDACTED], H.S. og andre på det siste møtet gikk i mot teorien om væpna revolusjon. Videre kunne jeg, som innleder for partiet på det 1. møtet, konstatere at Hans E [REDACTED], SV(også innleder) kritiserte noen av H.S. teser fra venstre. Hans kritikk av tese 2 som idealistisk (utelater økonomisk demokrati osv.), kunne jeg si meg enig i. Faktum er vel at tesene er så lite revolusjonerende, så lite klassekamp-innretta og med et sosialisme perspektiv, så utopisk /idealistisk og allment, at DNA og høyre-SV kunne stille seg bak dem, i hvert fall ved festlige anledninger når de

passer på "visjonen og utopien" sin. I hvert fall deler av venstresiden av SV tror jeg nok ville betakke seg. Dette til utgangspunktet: Jeg ser altså ikke tesene som i hovedsaklig nyttig problematisering og spørsmålstilling av problemer i marxismen og teorien om sosialismen. Jeg ser tesene som en analyse som står mot marxismen, mot den historiske materialismen, mot teorien om væpna revolusjon, og mot sosialismen som et overgangssamfunn mellom kapitalisme og kommunisme.

Dette er mitt syn, ut fra helhetsanalysen tesene gir, og ut fra diskusjonen om de. Det betyr ikke at jeg er uenig i alle tesene, eller at jeg avfeier det de tar opp av problemer mht. sosialismens historiske erfaringer, det sosialistiske demokratiet osv., men som helhetsanalyse - nix og nei.

ebatt

Hvorfor da trekke tesene inn i vår interne diskusjon og sosialisme-debatten?

4 grunner:

1. Tesene representerer en videreføring av de idealistiske tendensene som fantes i diskusjonen av sosialismen foran forrige landsmøte: Tendensen til å ta ensidig utgangspunkt i situasjonen i Norge når spørsmålet om sosialismen egentlig ville være "bedre" enn kapitalismen ble tatt opp. Videre tendensen til å gå ut fra at det Norge vi kjenner i dag, ville eksistere nokså uforandret inn i framtiden. Videre tendensen til å se sosialismen som en virkeliggjøring av alt vi mente var riktig og rettferdig, i stedet for å se det ut fra den historiske materialismen, som et overgangssamfunn mellom kapitalisme og kommunisme, med muligheter og begrensninger, med egne utviklingslover og motsigelser.

Tesene reindyrker og systematiserer disse idealistiske tendensene, slik sett kan de være "en lærer ved sitt dårlige eksempel", og vise hvorfor

sjonen annerledes og mer grunnleggende nå. Som vi er i ferd med å gjøre.

2. Det kan ofte virke klargjørende på diskusjonen om egne prinsipper å få de stilt i forhold til en mot-pol. Ikke minst når standpunktene mot marxismen har sitt utgangspunkt i felles bakgrunn, felles frunnsyn/referanseramme osv., men har utviklet seg fra kritikk mot deler av vårt prinsipp-program til en generell kritikk av det. Dette gir et godt utgangspunkt for både å ta opp fruktbar kritikk og motforestillinger, og gjøre nødvendige grenseopp ganger.
3. Siden partikamerater har uttrykt støtte til tesene, vil denne diskusjonen komme opp uansett. F.eks. har T [redacted] i studieutvalget sagt seg i hovedsak enig med tesene. Jeg vil oppfordre T [redacted] til å begrunne sin tilslutning til tesene i Solrenning, og ta opp den kritikken jeg (bl.andre) har av tesenes helhetsanalyse.
4. Ledende medlemmer av SF er aktive i RV. Der pågår det for tiden en viktig diskusjon om den politiske plattformen.

debatt

Diskusjon om tesene gir en viktig bakgrunn for denne diskusjonen.

- 0 0 -

2. Tesene mot den historiske materialismen.

Jeg vil ikke ta opp tesene enkeltvis, men heller gå mot det helhetssyn de representerer, et idealistisk og ikke-materiell historisk og samfunnsyn, altså er helheten i tesen viktigst. Men jeg vil peke på noen av de tesene som viser dette klart.

For eksempel tesene 2,3,7,16,19.

I følge et idealistisk historisyn er det ideene som styrer historien. Mht. sosialismen betyr det at sosialismen vil bryte gjennom når ideen om en sosialistisk organisering av samfunnet vinner oppslutning.

Denne historieoppfatningen står i motsetning til marxismen. Mot dette dynet stilte Marx en helt annen analysemodell den historiske materialismen. Kort sitat fra Marx forord til kritikk av sosialøkonomien, 1857:

"Det er ikke menneskenes bevissthet som bestemmer deres tilvarelse, men det er omvendt deres samfunnsmessige tilvarelse som bestemmer deres bevissthet. På et visst trinn i sin utvikling kommer samfunnets materiell produktivkraft i motsetning til de bestående produktjonsforhold. Fra å være utviklingsformer for produktivkraftene foranvender disse forhold seg til å bli lenker for dem. De inntrer en epoke med sosial revolusjon. Den må skjulle heller den materielle omveltningen og den politiske, kulturelle osv., kort sagt de ideologiske former som menneskene blir seg denne konflikt bevisst i, og som de utkjemper den i."

Dette er et helt sentralt utgangspunkt hos Marx, for marxister før AKP(ml): Materie foran bevissthet, forandringer i basis (forholdet produktivkraft - produktjonsforhold) går forut for forandringer i overbygningen (ideologi, bevissthet osv.).

Marx utledet ikke sosialismen ut fra ideer eller prinsipper om rettferdighet og likhet, han gikk ut fra et kritisk

debatt

studium av kapitalismens indre motsigelser. Sier ikke det vi ser i dag av økonomisk krise, rovdrift på naturen, sultkatastrofer, kriger og krigsfare såpass om sprengkraften i kapitalismens motsigelser at der er gode grunner til å gi gamle Marx et poeng her: profittsystemet kan ikke løse disse motsigelsene. Vi vil få en epoke med revolusjon. Og - det er nødvendigheten og behovet for forandring og ikke ideene som vil være det avgjørende, som vil skape det objektive grunnlaget for revolusjon.

La meg si det på en annen måte ideer, ønske, valg osv. står sentralt hos H.S.: Men kan vi "velge kapitalismen"?

Etter min mening nei.

- Fordi markedsøkonomien, styring av produksjonen ut fra profitt på investert kapital gjør det umulig å løse problemene for flertallet på jorda, fattigbøndene i 3. verden som synker stadig dypere ned i elendighet.
- fordi konkurransen mellom kapitalen/kapitalgrupper /staten gjør det umulig å unngå imperialistiske

kriger.

- Fordi styring av kapitalen ut fra profitt, markedsøkonomi osv. gjør det umulig å utnytte planmessig den nye teknologien som blir utvikla i den rike kapitalistiske verden. Den må føre til økonomiske kriser, økologikriser, sosiale kriser, arbeidsløshet, at stadig større deler av befolkningen blir "unødvendig", at det blir "teknologisk mulig, men økonomisk umulig" å tilfredsstille mange viktige menneskelige behov.
- Fordi de voldsomme indre motsigelsene som selve den kapitalistiske produksjonsmåten inneholder, må føre til kramper i hele det kapitalistiske verdenssystemet, gang på gang, til systemet blir sprengt og erstattet med et annet, sosialismen.

Ideen om å kunne "velge kapitalismen" kan virke tilforlatelig når vi ser det idealistisk, ahistorisk og ut fra det lille rike kapitalistiske Norge. Sett fra Nigeria, Tyrkia eller for den del slummen av London, er det mye mindre tilforlatelig.

Når jeg har tatt opp idealismen i "ønske & velge-modellen" til

debatt

H.S. og stilt mot dette en materialistisk analyse, er det på sin plass å avgrense mot en mekanisk materialisme.

For det er helt klart at der mellom det objektive grunnlaget og de damfunnsmessige forandring-er er et nivå med klassekamp, politisk kamp, taktikk osv. som er avgjørende for når og hvordan en revolusjon skjer. Her er der et dialektisk forhold og ingen automatikk (dialektisk materialisme).

Når H.S. snakker om at et flertall må ønske sosialismen, er det ut fra tesene og diskusjonen tydelig at han tenker seg at det blir et flertall for "utopien sosialisme". Ikke bare kapitalisme-analyse og materialisme, men også klassekamp og revolusjonær kamp (for ikke å snakke om arbeiderklassen) er påfallende fraværende i H.S. teser.

Hvordan vil et flertall for sosialistisk revolusjon oppstå? På hvilket grunnlag? Ut fra H.S. sin glitrende framstilling av sin sosialisme-utopi? (alle ser lyset -). Eller ut fra et kamp-grunnlag, ut fra en massenes kamp der det objektive grunnlaget og den subjektive kraften smeltes sammen til revolusjonær handling. Med

andre ord at betingelsene for revolusjonær situasjon er til stede, slik Lenin definerte d. Når herskerne ikke lenger er stand til å styre på den gamle måten, og når de som blir her over ikke lenger vil finne seg i å bli underkuet.

**HANDSLAG TIL
KLASSEKAMPE**
Postgiro **ELSE BERG**
3 75 55 50 **MINNEFOND**
POSTBOKS 83 BRYN, OSLO

La oss ta et eksempel:

Ut fra motsigelsene i kapitalismen og imperialismen skjerp- krisa. Undertykningen og ut- byttingen blir hardere: p.g.a krisa, datarevolusjonen og st- ungdomskull får vi en arbeids- løshet og sosial nød vi knapt kan forestille oss nå. Vi får mange kamper og opprør mot de- forverringa (langt mer enn england har allerede nå), det gjelder både arbeidskampen og ungdomsopprør. Kampene med tåregass og keller, langt mer pisk enn gulrot. Arbeiderklassen reagerer med general- streik, kaos truer, en milita- risering av klassekampen. (Dette er høyttenkning og hype- tetisk, men er det ikke en

forts.:

debatt

både en tenkelig og langt fra usannsynlig utviklin, noen tid framover? Men fremdeles altså bare et eksempel, så vi går videre:)

I denne situasjonen (med økonomisk kaos, politisk militarisering og skjerpert klassekamp) klarer arbeiderklassen å både skape en kampløselse og en enhetsfront med andre grupper. Denne kampløselsen (der kommunistene spiller en sentral og ledende rolle) klarer å politisere kampen fra faglig defensiv kamp til offensiv politisk kamp, om makten i samfunnet. Partiet jobber sjølstendig innenfor enhetsfronten og sprer kommunistisk propaganda og agitasjon, og går i spissen for å forene legal med illegal kamp. Men de viktigste lærdommene er det borgerskapet sjøl som gir de breie massene: Gjennom kaos, krise og kampene høster sjøl de erfaringer som får de til å se venn og fiende, og nødvendigheten av å støtte kampen for revolusjon, for et nytt samfunn. Og ikke bare det: Om kampen skal seire må en stor del av dette flertallet være villig til å kjempe, og om nødvendig sette livet inn.

Hele dette perspektivet - med

materialisme/den objektive situasjonen, med en revolusjonær situasjon/der den objektive situasjonen forenes med klassekamp og revolusjonær kamp, med subjektiv handling - er fraveregda hos H.S. (Det er vel på dette grunnlagt, eller manglende kamp-perspektiv at H.S. så lettvindt vil stadfeste retten til å forkaste sosialismen ved avstemning.) Derfor er tesene til H.S. ikke revolusjonære, tårnløse og spinnlige for alle og enhver - i sin utopisme kan liberal-marxister, høyre-SV-ere og sosialdemokrater trykke de til sitt bryst (om de gidder og har behov for det). (Om det er noe Europa har nok av, så er det diskusjonsklubber med det utgangspunktet og den innrettingen på sin "sosialisme". Det går 31 på dusinet, minst.

— 000 —

3. Sosialismen

Som nevnt er H.S.' teser om sosialismen preget av en idealistisk/utopisk og ahistorisk holdning.

Jeg ser nå at det å gå inn på

Komintern - historien og erfaringene med sosialistiske land, inklusive H.S.-tesenes ahistoriske tendens, vil føre til en alt for lang artikkel. Det samme gjelder sosialismens problemer og det sosialistiske demokratiet. Disse sakene vil jeg ta opp i en egen artikkel i neste Solrenning.

Hovedmålet med denne kritikken av H.S. teser har vært å klarlegge hvordan og hvordan ikke det kan bli en sosialistisk revolusjon. Eller - sagt annerledes - en materialistisk og klassekamprettet modell mot en idealistisk og utopisk modell. For her går hovedskillet mellom H.S.(og andre) og partiets syn. De fleste uenigheter kan utledes fra dette forskjellige utgangspunktet.

Men - til slutt - skal jeg stille en helt annen definisjon av sosialismen enn det H.S. teser gir uttrykk for.

SOSIALISMEN

Mot kapitalismen står kommunismen. Broen mellom de to er sosialismen, et overgangssamfunn.

Den kapitalistiske staten er styrtet, herredømmet over kapitalen er tatt fra dem, arbeider

D E B A T T

klassen og det arbeidende folket har makten.

Men - ennå fins det en stat, klasser, penger, et marked, lønnsarbeid. Det er ikke fordeling etter behov (som under kommunismen). Ennå er der knapphet i forhold til det som er nødvendig for kommunismen, og en arbeidsdeling som ennå hindrer folk i å delta for fullt i administreringen av alle sider av samfunnet og produksjonen.

Noen punkter til definisjonen av sosialismen:

1. Arbeiderklassen har statsmakten (og er rede til å forsvare den).
2. Produksjonsmidlene er felles eie i form av statseieendom eller kollektiveieendom, eller det blir ført en politikk som tar sikte på å oppnå dette gradvis.
3. Produksjonen og produksjonsmidlene utvikles slik at arbeidsdelingen gradvis kan reduseres og det materielle grunnlaget for kommunismen blir skapt.

4. Fordelingen i samfunnet utvikles slik at privilegier etterhvert og gradvis skal bygges ned og avskaffes.
5. Staten utvikler gradvis styrings- og demokratiformer som langt overgår det borgerlige demokratiet i den egentlige betydningen av demokrati, nemlig folkemakt.

L [redacted], Studieutvalget

ERFARINGER MED STUDIER :

OM STUDIER

I lag et vårt har vi diskutert hvordan vi skulle gripe an dette med studier. Opprinnelig hadde vi lagt inn studiepunkter på dagsorden vår. Men disse punktene ble stort sett satt til side, til fordel for mer presserende saker. Vi bestemte oss derfor for å gjøre en offensiv når det gjaldt studier. Utenom de fastlagte møtene på planen vår lager vi nå egne studiemøter. Det er kommet posi-

tiv kritikk på dette og nødvendigheten av å bringe våre erfaringer ut til resten av partiet.

Flere kamerater framhever det positive i at studiene setter vårt daglige politiske virke inn i en større sammenheng. Vi kan bruke eksempler fra virkeligheten for å sette våre teorier på prøve og oppnå større kunnskaper om verden rundt oss. Studier av marxismen-leninismen, Mao zedongs tenkning vil være

debatt

studier

en motvekt mot sneversynthet, sjåvinisme, økonomisme, oppgitthet og andre problemer vi kommunister strever med.

Fordelen med egne studie-møter er at vi får mer tid på oss til å trenge dypt inn i stoffet. Dette er vanskelig på et vanlig møte, hvis et studiepunkt i det hele tatt blir gjennomført. Det opplegget vi har valgt, viser at det er vilje til å organisere studier for medlemmene i laget. Når dette blir overlatt til hver enkelt, har det lett for å falle i fisk.

Direktivet om å studere "Hva må gjøres" er en sak som har lett for å falle sammen. Særlig hvis lagene ikke følger det opp på dagsorden med diskusjoner og oppsummering.

Men studiene er ingenting verd hvis vi ikke følger opp i praksis. Vi må omsette kunnskapene våre i klassekampen og propagandere det vi har lært blant arbeidskamerater og kjente.

Det er ingen vits i å være boklærd hvis vi holder det for oss sjøl.

Studier tar tid, og det kan gå på bekostning av viktige dagsaktuelle saker. Dette problemet har vi ikke tatt så nøye foreløpig. Hvordan vi skal trekke sympatisører og omlandet vårt med i den teoretiske kampen mot borgerskapet, er ennå på pratestadiet.

Men vi er i gang, og da kan alt skje.

U ■, jernlag.

~~XXXXXXXXXXXX~~

"Vi har foretatt mange avvik. Men feilen er ofte en forgjenger for det riktige."

Forbedre våre studier,
Mao

debatt

1.mai med rumpen bar :

DSau dette i sin oppsummering av 1. mai ned på linjen om at Samorgtoget forandret karakter "natten over" fra 29.-30. april, da streikemøtet til Samorg vedtok kamp-paroler og militant støtte til transportarbeiderne. Jeg mener at grunnlaget for ett tog var der etter at Polenparolen var tatt inn igjen etter initiativ fra jern&met.avd.5.

Mulighetene i Samorg

Det som ble tydelig foran 1. mai i år er at det er stor uenighet i partiet om samarbeid med Samorg eller om vi skal satse på PFF som et skikkelig faglig alternativ de årene fronten har eksistert. samtidig har kamplinen i fagbevegelsen fått økt oppslutning, og har også blitt styrket i Samorgs representantskap.

I det faglige arbeidet vårt har vi muligheten - hvis vi prioriterer det og samordner kreftene - til å presse ledelsen i Samorg. Foran 1. mai i år ble

Samorg presset temmelig langt, jfr. talerne, og må selvfølgelig presses på når de prøver seg på å forandre/gå tilbake på representantskapsvedtak. At slikt press nytter, ser vi - Polenparolen ble tatt inn igjen. Og vi har flere klubber og foreninger som kan øve press - ikke bare avd.5. Bruker vi kreftene på dette i stedet for å krangle med hverandre, har vi krefter og kontakter nok til å komme svært langt.

FORTEGNINGER OG FORDREININGER = GIFT I POLITIKKEN

I år ble det i stedet lagt ned ikke få krefter på å vise at Samorgs grunnlag ikke var godt nok. Ja så ivrige var enkelte, at de måtte fordreie Samorgs grunnlag for å begrunne nødvendigheten av to tog. Sitat fra KK 17/4: "Polen er overhodet ikkje med blant hovudparolene, motstandskampen i Afghanistan får ikkje støtte osv. På den andre sida er det

forts. 1. MAI "MED RUMPEN BAR"?

"ein skog av paroler til ulike rørsler i Latin-Amerika. Dei internasjonale parolene ber i det heile preg av NKP-arane i komiteen."

Leser vi Samorgs internasjonale paroler ser vi: Støtt det eritreiske folkets kamp, Sovjet ut av Afghanistan på linje med paroler om El Salvador, Tyrkia, Nicaragua. Det er ikke NKPs internasjonale politikk som har oppslutning i Samorgs representantskap.

De fleste sosialdemokratene og uavhengige progressive støtter de samme linjene som oss. Vi har alle muligheter til å få igjennom bra internasjonale paroler, noe vi også gjorde. Flere eksempler på fordreininger i KK: "ingen Afghanistanstøtte" i Samorg, bare FFF fører kamplinjen videre osv. En ærligere presentasjon av Samorgs grunnlag hadde ført til at partiet ikke hadde stilt med rumpen fullt så bar etter at Samorg ble det endelige alternativet.

VI TRENGER ANALYSE

- IKKE REPORTASJE

Flertallsvedtakene i DS etter 1. mai og DSau's eksterne oppsummering er nokså reportasjepreget: det og det skjedde da og da, på det tidspunktet var det riktigosv. Det DS og partiet

for å hindre permanent vakling, er en grundig analyse av Samorg og fagbevegelsen i Bergen - hvordan er styrkeforholdene (se B. [redacted]s innlegg i 1.mai - Solrenning). Jeg mener at hendelsene foran 1. mai viser at DS mangler kjennskap til vår og andre progressives innflytelse i Samorg, samt manglende tillit til transportarbeidernes kampkraft og grunnplanet i Samorgs solidaritet med de streikende.

Vi trenger en bedre og mer gjennomdiskutert 1. mai-politikk og en bedre ledelse på 1.mai-arbeidet neste år ?!

S [redacted]

debatt

Kampen mot arbeidsløsheten er internasjonal – avvis sjåvinistiske paroler

Arbeiderklassen i Norge står i likhet med arbeiderklassen ellers i Europa overfor brutale angrep på arbeidsplassene. Særlig hardt rammes nå tungindustrien og dermed industriproletariatet som igjen vil få store konsekvenser for styrken til hele arbeiderklassen både på kort sikt og langsiktig med tanke på mulighetene for revolusjon.

Kapitalismens krise er nå internasjonal, alle de store industrinasjonene er trekt med i krisa, som karakteriseres med overproduksjon i bransje etter bransje, og påfølgende statlige tiltak som devaluering, proteksjonisme og sist: innstilling av gjeldsbetaling (Polen).

Kampen mot arbeidsløshet er i strid med kapitalismen, Sosialdemokratenes parole i oppgangstider: "full sysselsetting" er forlatt også av det norske sosialdemokrati.

Likevel er det mulig å vinne arbeidsplass-kamper enkelte steder, avhengig av styrkeforhold o.l. --- og det er vår

plikt å utnytte disse mulighetene fullt ut.

Strategisk betyr denne kampen først og fremst at kapitalismens uløselige problemer (private tilegnelse - samfunnsmessige produksjon) blir blottstilt. Dette gir arbeiderklassen muligheten til å vinne innsikt i kapitalismens natur - og ikke minst gjøre kamperfaringer, stille paroler, vinne allierte, se motsigelsene i borgerskapet osv. - oppsummere erfaringer osv. --- å vinne styrke.

I kampen om arbeidsplassene er det fallgruver. Den viktigste er sjåvinismen, enten det tar karakter av bedriftssjåvinisme eller nasjonal sjåvinisme. Jeg vi i resten av artikkelen kritisere delegatkonferansen i distriktet vårt om arbeidsprogrammet for å ha vedtatt sjåvinistiske paroler for arbeidsplasskampen i verkstedindustrien.

Først en definisjon av sjåvinisme: Sjåvinisme er å stå sammen med sitt eget borgerskap i kamp mot arbeiderklassen i andre land. I første omgang →

debatt forts.

kan dette tilsynelatende gi visse fordeler, men strategisk betyr det å splitte opp arbeiderklassen i de enkelte land og dermed bli et lett bytte for det internasjonale (les imperialistiske) borgerskapet. Et apropos til debatten om sosialdemokratiet: sjåvinisme er ett av sosialdemokratiets viktigste kjennetegn.

Norske redere og norske verft...

Forslag A, som ble vetatt med 47% for, 12% mot og 41% avh. lyder:

"Om det er nødvendig for å sikre sysselsettingen ved norske verft, skal norske redere kunne pålegges å plassere ordrer om nybygging av skip og borerigger ved norske verft."

Dette er en sjåvinistisk parole, fordi:

1) Parola er uløselig knyttet til det faktum at den norske rederstand som ved hjelp av alle mulige midler (jfr. Reksten) har tilranet seg en svær andel av fraktmarkedet i verden, og dermed også er en av de største kundene på det internasjonale skipsbyggingsmarkedet. Eksempelvis har norske redere bestilt ca. det 2-3 dobbelte i tonnasje i forhold til det som har vært kapasiteten ved norske verft.

2) Parola retter seg mot arbeidsplassene ved de verft som norske redere trasisjonelt har plassert sine ordrer.

3) Arbeiderklassen i mange land, som f.eks. Sverige, kan ikke stille tilsvarende parole, fordi de ikke har en rederstand som Norge.

4) Den byter fullstendig med krav som er stillt gjennom Ny Økonomisk Verdensordning (NØV), hvor ett av kravene er at I-land skal yte hjelp til U-land til oppbygging av handelsflåte og skipseksportise - og et annet krav er at U-land skal stå for 25% av industriproduksjonen i verden på sikt.

Jeg mener dette skulle være gode nok argumenter for å gjøre det klart at forslag A ville være en umulig parole å forsvare på en internasjonal konferanse for jern- og metallarbeidere som drøftet paroler i kampen mot arbeidsløsheten.

Til slutt noen ord om hvorfor kravet om at faste installasjoner i Nordsjøen skal avgrenses til norske verft, ikke er sjåvinisme. (Jfr. forslag V, delvis W¹ og X).

KAMPEN MOT ARBEIDSLØSHETEN ER . . .

Dette kravet er begrunnet ut i fra det faktum at uten at norsk teknologi til en hver tid er på høyden med utbygging og utvinning i Nordsjøen, vil norsk suverenitet være umulig å håndheve i Nordsjøen. Teknologien er videre uløselig knyttet til engeneering, produksjon og vedlikehold. At den norske arbeiderklasse krever at Norge skal ha sjølråderett over oljeressursene (i kamp mot de internasjonale oljeselskapene) er et krav som utvilsomt har støtte både i arbeiderklassen i andre land og i forhold til den 3. verden.

Laget våres har brukt en god del arbeid for å gjøre disse avgrensningene mot sjåvinisme, og kravene har nå slått igjennom både i fagbevegelsen i Bergen og på landsmøtet i Jern og Metall. Nå som vi står framfor å gå videre i å bygge ut fronten for disse kravene og forberede aksjoner for de, er det ganske viktig om vi har gjort riktige avgrensninger. Jeg utfordrer derfor deltagerne på arbeidsprogramkonferansen til å ta til motmæle.

■ i jernlag

Fotnote, jfr. siste spalte, s. 25.

i sin opprinnelige form:
dvs. faste innstallasjoner,
ikke alle innstallasjoner.

STØTT
POLARBEIDERNE

EHr (M) 1.11.82

ANGREPET ^{debatt} på NORGE

Vi trykker her tredje og siste del av H[redacted]s artikkelserie om fred og forsvar. De to foregående sto i mai og septembernummrene i

Red.

All politisk planlegging er nødt til å basere seg på en viss porsjon sannsynlighetsberegning. Disse tesene om hvordan et sovjetisk angrep på Norge vil arte seg er ikke noe unntak i så måte. Metoden som er brukt er den samme som vi bruker når vi skal f.eks. vurdere et tariff-oppgjør på forhånd. du har en viss mengde materiale, og tegner et bilde ut fra det. Så selv om disse tesene kan virke skråsikre og kategoriske i formen, må de tas som de er, et forsøk på å blåse liv i en viktig debatt i distriktet.

Angrepet på Norge vil være et flankeangrep i en større operasjon for å erobre sentral-Europa. Angrepet vil skje samtidig på flere fronter, fra Tyrkia (kanskje Midtøsten) i sør, til Svalbard i nord.

Første angrepsbølge vil så langt mulig bli forsøkt gjennomført som et overraskelses-

angrep (av typen Pearl Harbou: over natta. Vi vil ganske sikkert få en del signaler på forhånd, spørsmålet er bare om vi er våkne nok til å tyde dem. Med dette mener jeg politiske signaler f.eks. KGB dirigerte opprørsstyrker i Pakistan erklærer "Folkerepublikken Baluchistan" som selv stendig. Reagan lover å send amerikanske marinesoldater etter oppfordring fra Zia ul Haq.

Vi vil sannsynligvis også få en del militære indikasjoner av typen: Sovjetiske Cruise-skip ankommer flere norske byer samtidig. Uvanlig mange Øst-europeiske handelsfartøye søker nødhavn i norske havner -marineøvelse i Barentshavet osv.

En Sovetisk første angrepsbølge vil ha følgende måle-setting: Erobre Oslo, tvinge fram en erklæring fra en elle

forts.

annen offisiell norsk instans som forbyr motstand mot overmakten for å "spare menneskeliv". En lik kapitulasjonserklæring kan f.eks. oppnås ved å skyte alle regjeringsmedlemmene unntatt Sjøstad, og forespeile ham at X-antall morske byer vil bli bombet med kjernefysiske våpen innen 2 timer dersom han ikke får kringkasta en slik kapitulasjonserklæring.

En slik melding vil sabotere den norske mobibiseringen, svekke kampmoralen og splitte det norske folket. Det vil videre skape et politisk vakum i resten av landet som Sovjet vil dra fordeler av i den videre okkupasjonsprosessen.

Målsetting nr. 2 etter hovedstaden vil være en del strategisk viktige byer som har betydning ikke bare for erobringen av Norge, men for hele krigen i Europa. Dette gjelder i første omgang Kristiansand, Stavanger og Bergen. Andre byer og viktige områder som Trondheim, Bodø, Andøya, Bardufoss, Tromsø osv. vil ha størst betydning som ledd i å forhindre Nato-forsterkninger. Hovedmetoden for å forhindre Nato-forsterkninger vil derimot være å plukke dem ned over Atlanteren og Nordsjøen.

Det lavest prioriterte målet for okkupasjonen av Norge vil være å konsolidere kontrollen over landsbygda. Dette kan det tenkes at de til en viss grad driter i, til fordel for slaget om sentraleuropa. Dette avhenger først og fremst av hvilken motstand de møter her på berget.

Det at enkelte mål er viktigere enn andre ved en okkupasjon av Norge, betyr ikke automatisk at angrepene følger den samme rekkefølge. Det mest sikre her er at Oslo vil være første mål.

Angrepet mot Vestlandet vil ha følgende mål: Erobre Flesland, konsolidere stillingen der for å ta i mot luftbru, etablere militær kontroll over Bergen by med innfartsårer, erobre Håkonsvern, forhindre mobilisering av hæren og HV ved å avskjære de viktigste mobileringsmøteplasser. Flesland er det viktigste målet her, både for å ta i mot luftbru, men og som base for luftbårne operasjoner mot sentraleuropa og i Nordsjøen.

Andre byer og tettsteder som Stord og Odda vil de forsøke å kontrollere militært med minimale styrker. Voss står litt i særstilling her som mobiliseringsområde for infan-

teriet, og p.g.a. beliggenheten. En av mulighetene her er at de vil vurdere bombing. Alternativet vil være en tid- og kostnads-krevende militær operasjon.

Den politiske situasjonen vil være temmelig kaotisk i kanskje range dager og uker etter angrepet. Folk vil stille en masse spørsmål av typen: foregår det mobili-sering? Foregår det kamphandling-er? Kommer amerikanerne? osv. De fleste lokaladministrasjoner vil bære vortimot totalt lammet.

Hvorvidt det vil oppstå panikk blant sivilbefolkningen av-henger i stor grad av i hvor stor grad kretsene rundt SV, NKP og NTA har hatt suksess med å spre sin stompasifisme. Med dette mener jeg ideen om at det er bedre å kapitulere enn å risikere at det blir brukt A-våpen.

Partiet har valgt motstandens vei, med langvarig folkekrig, det er et standpunkt som det er lite synlig uenighet om.

HUSK!

Min påstand er at en slik motstandskamp stiller oss over-for militære vanskeligheter av en størrelse som kanskje ikke-lar seg sammenligne seg med noe som helst hittil i historien. På denne bakgrunn forstummer debatten hos oss om hvorvidt det er mulig å føre en sånn krig i Norge. Er det sånn at mange av oss velger å de en annen vei når spørsmålet blir brakt på bane?

Elingaard forlag har satt fram påstanden om at det er umulig å føre en sånn krig i Norge. Dette begrunner de med nærings-struktur, klima, veinett, politiske tradisjoner osv.

Ballen er hermed kastet.

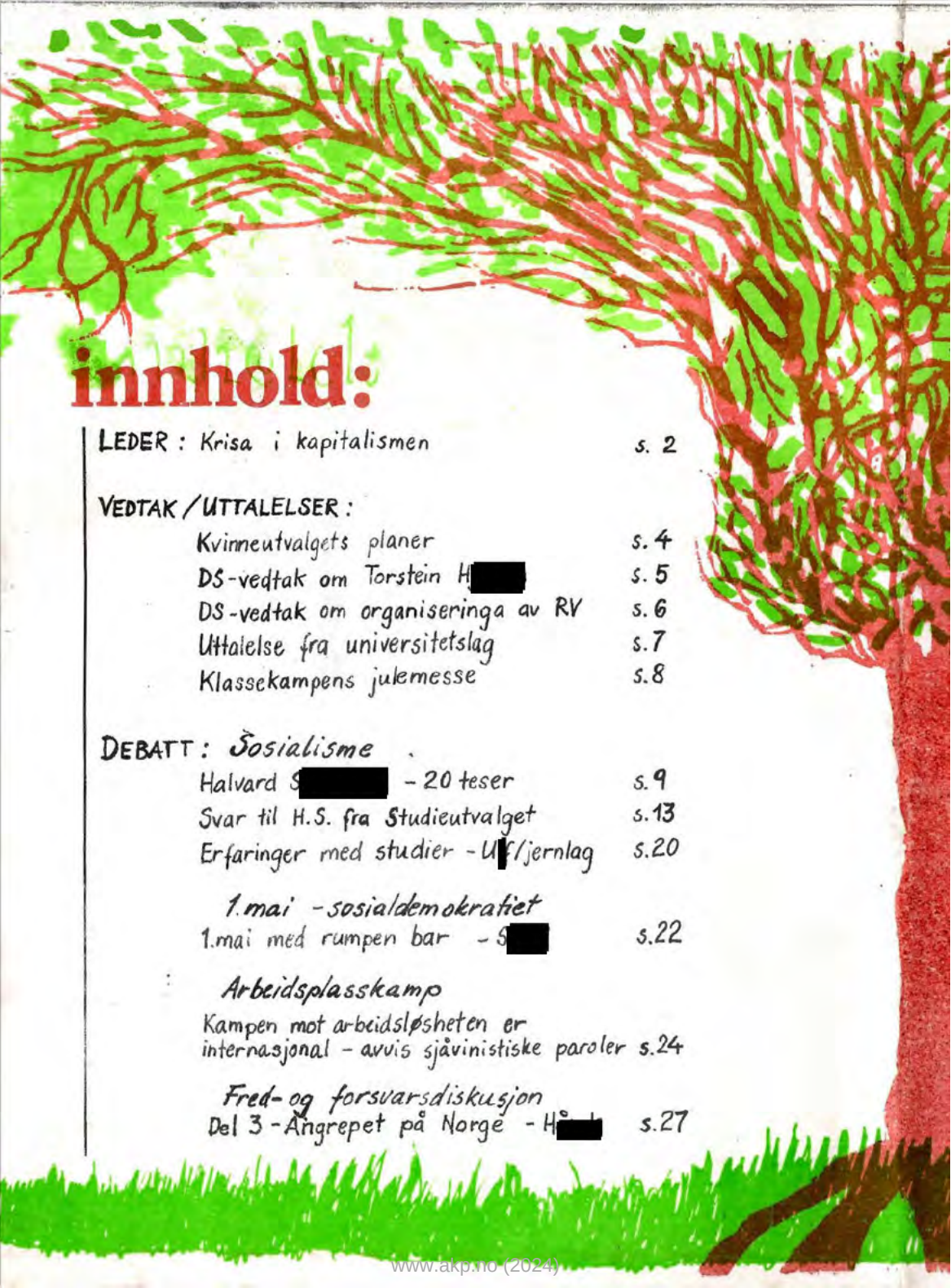
H. [REDACTED]

KLASSEKAMPENS JULEMESSE
LØRDAG 4.12.

**KJØP
JULEGAVENE
PÅ
PANDA**

innhold:

LEDER : Krisa i kapitalismen s. 2

VEDTAK / UTTALELSER :

Kvinneutvalgets planer	s. 4
DS-vedtak om Torstein H	s. 5
DS-vedtak om organiseringa av RV	s. 6
Uttalelse fra universitetslag	s. 7
Klassekampens julemesse	s. 8

DEBATT : Sosialisme

Halvard S - 20 teser	s. 9
Svar til H.S. fra Studieutvalget	s. 13
Erfaringer med studier - Uf/jernlag	s. 20

1.mai - sosialdemokratiet	
1.mai med rumpen bar - S	s. 22

Arbeidsplasskamp

Kampen mot arbeidsløsheten er
internasjonal - avvis sjåvinistiske paroler s. 24

Fred- og forsvarsdiskusjon	
Del 3 - Ångrepet på Norge - H	s. 27